

Lucas și bătăușul

Lucas se simțea minunat după cele spuse... până ce a văzut expresia de pe chipul lui Pedro.

Eric B. Murdock

Revistele Bisericii

Bazat pe o întâmplare adevărată

„Folosind doar cuvinte frumoase acasă, oriunde am fi.” (Îmnuri, nr. 149).

„Oh, nu! Vine Pedro!”

Toți de la școală știau că Pedro este un bătăuș. Era mare și rău! Le puneă altor copii porecle răutăcioase, le lua prânzul și îi alerga prin curtea școlii. Nimeni nu voia să fie în jurul său.

Pedro a mers pe lângă Lucas și prietenul său, Arthur. El i-a numit „fraieri” și l-a împins pe Arthur.

Lucas se săturase de răutatea lui Pedro. Fără să se gândească, el a strigat „Încetează, Pedro!”

Lui Lucas nu-i venea să creadă. Înfruntase cel mai mare bătăuș din școală.

Pedro s-a năpustit asupra lui Lucas și l-a apucat de cămașă. „Ce ai spus?” Inima lui Lucas bătea atât de tare încât avea impresia că avea să-i sară din piept! „Îți voi da un singur avertisment”, a spus Pedro. „Dar ar fi bine să ai grijă!” El l-a împins pe Lucas și a plecat.

După aceea, Lucas a încercat pe cât posibil să-l evite pe Pedro, dar acesta îl găsea mereu. Nu îl lăsa pe Lucas să se dea în leagăn, îl împingea la jocul de aruncat cu mingi, îi puneă pică la cantină și spunea mereu lucruri răutăcioase.

Într-o zi, Lucas și Arthur se jucau cu mingea de fotbal al lui Arthur. Pedro a apărut de după un copac și a luat mingea.

„Dă-mi-o înapoi, te rog”, a spus Arthur.

„Cine mă va obliga?” Pedro l-a împins pe Lucas într-un copac și a râs.

Lucas începea să fiarbă de nervi. Era așa de furios! „Știi ce, Pedro?” A spus Lucas. „Ești cel mai rău copil pe care îl

cunosc! Nimeni nu te place. Toți își doresc să dispari pentru totdeauna!”

Pedro s-a oprit din râs. Lucas se simțea minunat după cele spuse... până ce a văzut expresia de pe chipul lui Pedro. Era oare pe punctul de a plânge? Pedro s-a uitat rapid în jos și a plecat.

Imediat, Lucas s-a simțit foarte prost. Restul zilei, oricât de mult a încercat, Lucas nu a putut să scape de acel sentiment îngrozitor. În acea noapte, s-a răsucit pe o parte și pe altă în pat. Se tot gândea la cât de trist părușe Pedro.

„Cum se putea simți Pedro rău?”, se gândea Lucas. „Lui nu-i pasă dacă este răutăcios cu alți copii. Trebuia să spun ceva, nu-i așa?” Cu cât Lucas se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că făcuse bine că s-a apărut și l-a apărut pe prietenul său. Dar greșise spunând acele lucruri răutăcioase.

Lucas a îngenuncheat lângă patul său și l-a rugat pe Tatăl Ceresc să-l ierte. I-a spus Tatălui Ceresc că nu mai voia să rănească sentimentele cuiva niciodată. Voia să fie bun. După ce a spus „amin”, Lucas a știut ce trebuie să facă.

După prânz, a doua zi, Lucas l-a văzut pe Pedro singur sprijinindu-se de perete. Lucas avea emoții. Ce avea să facă Pedro? Lucas a respirat adânc și a mers la el.

„Mm, îmi pare rău pentru ce am spus ieri.”

Pedro părea surprins. „Îți pare rău?”

„Da. Ți-am spus niște lucruri destul de răutăcioase și nu trebuia. Îmi pare rău.”

Pedro s-a uitat la pantofii săi. „Este în regulă.”

Clopoțelul a sunat. Lucas a început să meargă înapoi spre clasă. Se simțea mult mai bine. Dar voia să mai spună un lucru. S-a întors din drum. „Măine am putea juca fotbal în pauză dacă vrei.”

Un zâmbet mic a apărut pe chipul lui Pedro. „Asta sună bine.”

După aceea, lucrurile au mers mai bine cu Pedro. El încă mai era bătăuș uneori, dar nu mai era așa de rău. Chiar s-a jucat cu Lucas de câteva ori în pauză. Și fusese chiar distractiv! La sfârșitul anului școlar, Pedro i-a spus lui Lucas că avea să se mute. Apoi, a spus ceva care l-a uimit cu adevărat pe Lucas.

„Îți mulțumesc că mi-ai fost prieten,” a spus Pedro. „Chiar și atunci când n-am fost bun.”

Sentimentul de căldură din inima lui Lucas l-a făcut să știe că a fi bun este întotdeauna alegerea corectă. ■

FOLOSIȚI ÎNTOTDEAUNA CUVINTE FRUMOSE

„Folosiți un limbaj care să-i întărească și să-i înalțe spiritual pe cei din jurul vostru.”

Președintele Thomas S. Monson, „The Lighthouse of the Lord”, Ensign, nov. 1990, p. 97.